

Den lange afsked

Den engelske forfatter Alan Hollinghursts seneste roman, *The Stranger's Child*, kom den 24. juni i år, hans første efter *The Line of Beauty*, som udkom og modtog Man Booker-prisen i 2004. Året efter blev den som den første af hans romaner oversat til dansk som *I skønhedens tjeneste*. I 2012 vil *The Stranger's Child* følge under titlen *Den lange afsked*.

Alan Hollinghursts romaner kan alle, med undtagelse af den korte *The Spell* (nr. 3 i rækken), læses som historiske romaner. De to første, *The Swimming-Pool Library* og *The Folding Star*, forløber begge i to spor, historie og nutid. I *The Swimming-Pool Library* fra 1988 kan også nutidsdelen siges at være historisk, idet den skildrer "the last summer of its kind there was ever to be", det vil sige den sidste løsslupne periode, inden aids-epidemien for alvor brød ud. *I skønhedens tjeneste* er enklere bygget op og skildrer højdepunktet, eller måske snarere lavpunktet af Thatcher-perioden med den unge bøsse Nick Guest som iagttager af og deltager i løjnerne – indtil han må betale prisen.

I *Den lange afsked* er tidsperspektivet bredt ud, det første af de i alt fem lange afsnit (originalen er på godt 560 sider) foregår i 1913, det sidste i 2008. I forbindelse med udgivelsen har Hollinghurst i interview udtalt, at han ikke længere betragter sig som "gay writer", og de meget detaljerede skildringer af bøsse-sex, som karakteriserede de tidligere romaner, er da også forsvundet, ligesom de første romaners næsten entydige nutidsfokus på bøsse-miljøet er blevet afløst af en bredere samfundsskildring. Alligevel er den mandlige homo- og biseksualitet allestedsnærværende også i *Den lange afsked*, ikke blot hos en stor del af personerne, men også som en tematisering af udviklingen i de måder, det har været muligt at leve (homo)seksualiteten på, fra den fuldstændige usynlighed i 1913-afsnittet til åbenheden og de registrerede partnerskaber i 2008.

Men romanens hovedtema er dens drilske udforskning af erindringen og dens upålidelighed. I første afsnit er den purunge George hjemme på besøg fra universitetet og har medbragt sin ven – og elsker – Cecil, adelig, digter og studentikos narcissist. For George er der tale om den store kærlighed, som har trukket ham ud af hans skal, om ikke ud af skabet – det lader sig ikke gøre i 1913. Cecil er derimod

ganske vist seksuelt betaget af den uskyldige George, men han har i weekendens løb, tyder det på, haft gang i både husets tjenestedreng, den lidt ældre naboungkarl og Georges lillesøster Daphne. Og det digt, som Cecil skriver på, tilsyneladende med George som modtager og i hvert fald med saftige homoerotiske passager, ender han med at overrække – i en passende purgeret version – til Daphne som tak for besøget.

Dette digt, betitlet *Two Acres* efter Georges og Daphnes barndomshjem, bliver læsebogsstof, da Cecil få år senere er faldet i 1. verdenskrig og opnår status som, absolut mindre, klassiker.

De følgende fire afsnit har hver især nye hovedfigurer, men Cecil, hans digt og hans digterstatus dukker konstant op, og tvetydighederne og fortællelserne omkring digtet og dets opståen bliver mere og mere intenst udforsket som afstanden til affattelsestidspunktet øges, og de involverede personer får leveret deres egne, upålidelige, versioner af, hvad der egentlig skete. Ironisk nok lader forfatteren den version, der mest ligner, hvad læseren har mødt i første afsnit, være den, som George, nu i høj grad befriet for sine livslange hæmninger af en fremskreden demens, leverer til en ung biografiforfatter – mens han lader sin ene hånd glide længere og længere ned ad den unge mands ryg.

I modsætning til romanens personer får læserne, hvis de er opmærksomme, svaret på mange af historiens små gåder i løbet af romanen. Men Hollinghurst mener det alvorligt, at vi aldrig kan få den sande version, så heller ikke læserne får alle svar, fx røbes den præcise fødselsdato, som kunne afgøre et i romanen omdiskuteret fadderskabsspørgsmål, aldrig, og slutningen, som ganske vist åbner helt nye perspektiver, der giver læserne en anden forståelse af tidligere forløb, åbner i langt højere grad for nye gåder og trækker fuldstændig tæppet væk under ethvert håb om at kunne opnå en udtømmende og objektiv forståelse af fortiden. Som næsten altid hos Hollinghurst er slutningen følelsesmæssigt trøstesløs: "Alt gaar i Bøtten", som H. C. Andersen siger i *Tante Tandpine*.

Kort sagt: Endnu en fremragende roman fra Alan Hollinghurst, som de danske læsere, ikke mindst læserne af dette nyhedsbrev, kan se frem til at stifte bekendtskab med i det nye år.